

en Del ekstra for at eksistere, og det var selvfølgelig ogsaa nødvendigt. Men der gives ogsaa nu de samme Folk Adgang til ved Tilrettelæggelsen af Tjenestetiden at have private Erhverv ved Siden af deres Stilling i Ministerierne. Jeg skal kun nævne en eneste Klasse til, Fuldmægtigene i Centraladministrationen. De havde efter den gamle Lønningslov en Begyndelsesløn af 2 400 Kr., men da de tog en Del af deres Anciennetet som Assistent med, var den virkelige Begyndelsesløn 2 700 Kr. Den er nu 6 222 Kr. Deres Slutløn var den Gang 3 300, nu er den 6 987 Kr.

Saaledes er altsaa Lønningerne blevet forandret ved den nye Lønningslov. Der kunde selvfølgelig fremdrages mange andre Eksempler, men disse Eksempler fra de store Klasser af Tjenestemænd i de forskellige Styrelsesgrene giver et rigtig godt Billede af den store Fremgang, som den nugældende Lønningslov betegned. Ved denne fik Tjenestemændene foruden Begyndelseslønning og Alderstillæg tillige 3 Tillæg — for en stor Dels Vedkommende dog kun 2, nemlig Dyrtidstillæg og Konjunkturtillæg —, men for dem, der bor i Byerne og enkelte større Stationsbyer, det saakaldte Stedstillæg. Grunden til, at vi den Gang gik til at indføre de to Tillæg, Konjunktur- og Dyrtidstillæget — jeg lader Stedstillæget ude af Betragtning —, var, saaledes som vi har talt om, hver Gang vi har haft denne Sag til Behandling, den, at efter de Resultater, Lønningskommissionen var kommet til, var der siden 1916 — og Begyndelseslønningerne og Alderstillægene blev jo fastsat paa et Niveau, som laa omkring ved 1916 — sket en Velstandsforøgelse i den almindelige Befolkning, en Stigning af Arbejdsfortjenesten i den øvrige arbejdende Del af Befolkningen, og det mente vi, Tjenestemændene havde et vist Krav paa at blive delagtige i. Derfor blev Konjunkturtillæget indført i Lønnings-systemet som et Tillæg, der skulde udjævne de Forskelle, der var mellem Arbejdsfortjenesten og Velstandsniveauet, under Hensyntagen tillige til Statens Evne til at betale. De to Ting maa jo i nogen Grad være afhængige af hinanden: den Løn, der ydes, og dens Evne, som skal udrede Lønnen. Og det er tilstrækkelig oplyst fra de Forhandlinger, vi har ført de tidligere Aar, at saaledes var Forholdet, vi var klare over det. Jeg udtalte det den Gang som Ordfører for mit Parti her i Salen, og det blev udtalt, maaske endnu bedre og kraftigere, af Ordføreren for selve Lønningsloven. Det daværende ærede Medlem Hr. Kofoed frem-

hævede netop det rigtige i at gaa denne Vej. Jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse nogle enkelte Linier af Kofoeds Udtalelser den Gang som Ordfører for Lønningsudvalget. Han sagde: Jeg ser saaledes paa det, at hvis her i Landet i 1920—21, da det skal afgøres, om Konjunkturtillæget skal fornyes eller bortfalde, Arbejdspriserne ligger højere og Velstandsmomentet er tilfredsstillende, da vil selvfølgelig Konjunkturtillæget blive fornyet, da vil Tjenestemændenes Krav om at faa en saadan Fornyelse simpelt hen ikke kunne andet end finde Rigsdagens Tilslutning, og omvendt, dersom Priserne gaar ned, eller — den Mulighed kan man jo ogsaa regne med — Priserne holder sig, men Befolkningens Indtægter alligevel gaar ned, saa vil Tjenestemændene ikke faa det Tillæg fornyet, i alt Fald ikke med det Tal, hvormed vi i dette Forslag har fastsat det. Det er jo en fuldstændig Tilkendegivelse af, at uden egentlig Forbindelse med Dyrtidsforholdene skulde Konjunkturtillæget være en Maalestok for Velstandsforholdene og Indtægtsforholdene i det private Erhverv saavel som ogsaa for Statens Evne til at betale.

I selve Lønningskommissionens Betænkning staar der Side 13—14: „Da det imidlertid maa erkendes, at den Mulighed er til Stede, at der kan indtræde nedadgaende Konjunkturer, ledsaget af en Sænkning af den almindelige Velstand eller af Nedgang i de private Erhvervs Lønninger, selv om Priserne paa Livsformødenheder ikke (eller dog kun i mindre Grad) gaar tilbage fra den nuværende Højde, fandt Kommissionen at burde foreslaa et Lønssystem, der i dobbelt Forstand er foranderligt, idet det baade tager Sigte paa Prisbevægelsen (Dyrtidstillæget) og paa Velstandsmomentet (Konjunkturtillæget)“. Det er altsaa det, Lønningskommissionen udtalte den Gang og dens Begrundelse for at indføre dette Konjunkturtillæg. Naar vi ser paa, hvorledes Forholdene nu er, vil velingen bestride, at Konjunkturerne er i høj Grad nedadgaende, og Statens Evne til at udrede de store Beløb er ogsaa i højeste Grad svækket. Det er altsaa nødvendigt at udfolde de stærkeste Bestræbelser for overhovedet at kunne faa Balance i Statens Indtægter og Udgifter. Derfor mener jeg egentlig, at Begrundelse for i det hele taget at beholde Konjunkturtillæget ikke kan gives, og at Forudsætningen for at beholde det er bristet. Regeringen har alligevel besluttet — og den har vist det ved det her foreliggende Lovforslag — sig til kun at foretage en mindre Nedsættelse